Un conto rompe-tabús

Asel Luzarraga

(Bilbo, 1971). É diplomado en estudios de Empresa e licenciado en Filoloxía Vasca. Exerce como mestre de lingua e literatura na ikastola Bihotz Gaztea de Santurtzi. É membro do grupo musical *Punkamine*. A día de hoxe, vive en Bermeo.

Empezou a escribir de moi novo, primeiro en castelán e, logo, cumpridos xa os 19 anos, decidiu formarse enteiramente en euskara.

Ainda que ten escrito poesía, publicou, sobre todo, artigos e relatos, que lle reportaron distintos premios. En 2003 recibiu a bolsa "Igartza beka" á creación literaria, froito da cal é a súa novela *Karonte*, obra na que se funden o xénero de aventuras, o cine e o cómic.

Libros publicados: *Hamaika ispilu ganbil* (Espellos convexos) (Labayru, 2003), *Karonte* (Elkar, 2005) e *Eleberria lantzeko gida* (Guieiro para elaborar unha novela) (xunto Antton Irusta), publicado pola Asociación de Escritores Vascos.

Sanfermíns dende o cortello.
A sorprendente mañá dun toro punk

Asel Luzarraga

Seis da mañá. Vai un anaco que cantou o galo. Abrín os ollos e sentín os primeiros raios do sol entre as madeiras do cortello. Á miña beira, a familia e os compañeiros do cortello tamén empezan a espertar. Triste e perezosamente. O amigo porco mírame dende a pía. Xa sei rapaz, xa sei o que andas a maquinar. Gracias pola túa solidaridade. Porque a decir verdade, ¿quen de nós ten ganas de espertar está maña? Aínda así, movo a cola con pachorra, axoto as primeiras moscas, e me incorporo ó día. Racho a tea de araña do sono, ó tempo que un sentimento de rabia apodérase de min, sinto un fondo desexo de cotar contra o peche. Sen embargo, o único que fago é achegarme ata a saída, e deixar que o orballo do prado me aperte. Tampouco tería que queixarme, porque aínda que esteamos pechados, a vida aquí transcorre cómoda e tranquila, podería incluso decir, que nos teñen entre panos. En fin, que non é como vivir en liberdade, pero tampouco podemos facernos unha idea do que iso significa.

Empurro a porta co morro, e salo. O vento é fresco e agradable, pero non tarda en encherse de ecos violentos. En ocasións como esta, abáfame o sentimento de odio que me espertan eses seres que pensan selos nosos donos. De nos ter un pouco de respeto, pecharían a fiestra, ou verían a televsión noutra parte. Pero non. Tódolos anos por estas datas, reúnense na sala e se dispoñen a disfrutar do penoso espectáculo. E tódolos anos, hai algo, unha especie de necesidade morbosa que me empurra ata esta fiestra. Dende alí contemplo ós meus compañeiros, que non por descoñecidos deixan de selo, correndo entre a festa e os berros desencadeados polos humanos, como si tiveran presa por nos torturar. Milleiros de veces pregunteime que pasará polas súas cacholas mentras se precipitan por esas rúas estreitas e escorregadizas. Que pensaría eu, de atoparme con eles.

¿Esquecelo traxecto marcado e non descansar ata ver entre os meus cornos a moitos deses moscóns vermellos e brancos? Non creo que de estares alí se poida matinar moito.

Noto movemento no interior do casarío. Non hai dúbida, todo está disposto para o almorzo sanguento. Non penso presencialo, nin moito menos. Non embargante, as miñas patas lévanme ata alí, involuntariamente. Hai alguen na sala. Tan cedo. É Eneko, o fillo máis xove. Era ó único que non vira fronte do televisor. Non esperaba algo así del. Móvese decidido, case con altivez.

Pero non encende o televisor, se non o ordenador. É un alivio, polo de agora. Sae e volve aparecer cunha cunca na man. ¿Que fará? Aquí estou, fronte da fiestra, como tódolos anos. Pero este comezo é distinto. Oio algo, chégame máis alto de cada vez. Eneko decóbreme e me dirixe un xesto. ¿Que maquina este rapaz? O sinal que sae dende o ordenador cala tódolos demais sons. É musica, e de ese estilo que tanto lle gusta a Eneko e que, queirámolo ou non, tan ben coñece estes lares. Birou a pantalla de xeito que eu pudiera vela. Adícame un novo xesto de complicidade, chosca o ollo. Empezo a entendelo, si. De cada vez estou máis a gusto cas imáxenes que me amosa a pantalla. ¡A isto chamo eu celebralos Sanfermíns! Gracias, Eneko, xamáis me fixeran tal agasallo. O xove achégase e senta no marco da fiestra. ¡Só faltan unhas cervezas! Férveme o sangue como hai tempo que non o facía. ■